

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 1⁰ frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy óra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT. Mária-u. 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével
szemben,
hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó föl-
szólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
I. EMELET

hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Működésének

a kiadóhivatal vez. től

Rémhírek.

Pécs, 1896 március hó 17

(*) Jó ideje, hogy a sajtóban egyre fenyegetőbb hangzik, hogy a megindult kvóta-tárgyalások során a magyar megbízottak beadják derekukat, és az ország kiszámíthatatlan nagy hátrányára, beleegyeznek a kvóta felemelésébe. Hiába vagyunk mi ab ovo ellenségei minden közös ügynek és így a kvótának is, az adott körülmények közt, a mig a dualizmus fennáll, a kvótát meg kell állapítani, akár jól esik, akár nem.

Többször próbálkoztak vele Lajthántúli sógoraink, hogy terheik egy részét Magyarországra áthárítsák; most azonban kormányunk közismeretű gyámoltalansága következtében vérszemet kaptak, és egyre hangosabban követelik, hogy a kvóta-arány fölemeltessék, mert hát az utolsó évtizedben a magyar államkincstár jövedelmei aránytalanul nagyobb mértékben növekedtek Ausztria bevételeinél.

Hiszen igaz, hogy mi minden módon fölemeltük az adóinkat, és ha a szesz- és cukoradóra nézve Ausztriával közös megállapodás szerint járunk is el, de ott nincs regáléváltóság és külön italmérségi adó, nincs dohánytermelés és nem aknázzák ki úgy a monopoliumot, nem államosítottak annyi vasutat és mindenek fölött nem srófolták úgy a népet az adókvótás-

ben mint nálunk. Ezzel szemben, — éppen a napokban olvastuk — hogy az osztrák pénzügyminiszter a földadót leszállítja, egyelőre csak másfél milliócskával és a mint jelzi, ezt fokozatosan egész húsz millióig fogja vinni.

Mindent összefoglalva, Ausztria bevételei tavaly 623 millióra rugtak, Magyarország bevételeit pedig 465 millióban állapították meg, és mivel e két összeg aránya egymáshoz úgy viszonylik, mint 57 a 43-hoz, az osztrákok a magyarok kvótáját mintegy tiz százalékkal szeretnék fölemelni. Természetesen, olcsóbban is megalkusznak — ha muszáj.

Nagy baj a számítási módra nézve, hogy idevágó törvényeink hézagosak. Három ízben állapították meg a kvótát, 1867-ben, 1877-ben és 1886-ban, de az ugynevezett regnikoláris bizottságok még egyetlenegyszer sem tudtak megállapodni arra az alapra nézve, a melyen a kvóta kiszámíttassék.

Először, 1867-ben a kvótát csak kompromisszum alapján állapíthatták meg; 1877-ben a bizottságok között egyáltalában nem jött létre megállapodás; végre 1886-ban sem tudott a két bizottság megegyezni és azért abban állapodtak meg, hogy a statusquo fentartassék.

A magyar bizottságok hajlandók voltak minden számítási rendszert elfogadni,

de csak egységes elvek alapján. Ámde az osztrákok nem tartották, hogy „quod iustum, alteri aequum. Az egyenes adóknál a brutto, a közvetett adóknál a netto jövedelmet akarják alapul venni. Egyes adónemeket, például a szelvény-adót, a mely Ausztriának húsz milliót jövedelmes, önkényesen kivonták a számításból.

A részletkérdések is nagyon összekuszálják a dolgot. Az adó visszatérítéseknél Magyarország óriási megkárosítása közismeretű. A vám-jövedelmek kérdésénél Ausztria nem enged, holott a Magyarországra osztrák határon át hozott cikkek után ők szedik a vámot és így mi ezen a címen is óriási károsodunk.

Mint a Lajthántúli mozgolódások mutatják, ezek a hagyományos bakafántoskodások osztrák részről az idén annál nagyobb erővel fognak kitörni, mivel kormányaink a lehető leghelytelenebb eljárást követték csupán a külső látszat kedvéért, hogy gazdagnak tűnjék föl Magyarországon. Pedig hát azt mindenki tudhatná, még a mi kormányunk is, hogy a gazdagtól mindenki többet vár, mint a szegénytől. Miért ne higgyék az osztrákok, hogy mi uszunk a jólétben és boldogságban, mikor a kormány és hivei folytonosan ezt zengedezik.

Ezért akarnak tehát most a mi kedves szomszédaink legalább is évi tiz millióval többet sózni a mi nyakunkba a kö-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A mi színházunk.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

II.

A másik művész, kit a nagyközönség szintén szeret, becéz, kihez ragaszkodik: Rónainé Balog Etel. Rokonszenves szép külső, kellemesen csengő organum, kitűnő szavaló képességek, egyes nagy és hatásos szerepek művészi megjátszása, mások kitérőseinek és hatásainak az igazsága nyerte meg számára a színházlátogató közönség elég osztatlan rokonszenvét. Ez biztosítja a rokonszenvet még azok részéről is, kik nem mindenben, nem egészében és részleteiben fogadják el alakításait művészieknek, igazaknak. Annyi tény, hogy megoldandó feladataival tisztában van. És ezeknek a nagy feladatoknak megoldásában nem az ambíció hiánya, nem az értelem fogyatéka, nem a tudás és tanulás differenciája akadályozza, mint inkább az eredeti, nagyobb szabású művésztelre kvalifikált és-tehetség szerényebb mértéke. Megtanult mindent, a mi megtanulható: a természetből azonban kisebb kaliberű tehetséggel van megáldva. Innen származik, hogy egyéniségének bűvös marmorától ritkán tud szabadulni. Mintha a saját rokonszenves és kedves egyénisége, saját hangjának kel-

lemes csilingelése önmagát is elbájolná, mint kellemesen érintett minket, mindahányszor a színpadon megjelent. Ha hiányozik alkotásából néha az igazság és természetesség, bőven kárpótól a művészete és rokonszenves egyénisége. A magasabb műigényeket egyetlen alkotása Gauthier Margit elégit ki egész tökéletességben. Lehetnek mások ellenkező véleményben; nekünk ez marad a meggyőzőződésünk, esetleg a külön véleményünk. Végső szavunk pedig, hogy Balog Etel a vidéki színpad első rangú drámai szendéje.

Eltávozik még körünkől Peterdy Sándor, kinek értelmisége, tudása, alakító képessége, művész-egyénisége arra volna hivatva, hogy a nemzeti színházban kellő tanulmányok és törekvés mellett a nagy jellemalakítások ábrázolásában tündököljék. Azok közé az igazi művész-egyéniségek közé tartozik, kik Kalmár Piroskával soha sem pózolnak, szavalnak, hanem az életet alakítják ki. Nemcsak beleélik magukat a szerepbe, de meg is élik azt. Alakjaik valóságos hus és vér-emberek. Nem mozaikokból állítják össze az egészet, melyből az élet organikus egysége hiányzik. Az élet is részletekből áll; de az élet elve, szelleme uralkodik a részletek felett, elfedi az anyagi töredékeket, kitölti, eleveníti a holt anyagot; a szív testi élete, a vér játéka, az eleven hus kötszöveve fűzi életességbe a sejteket, az élet elemeit. Soha hamis, affektált hangot, kothurnusos alpáthoszt tőle nem hallottunk. Bernardo

Montillája igazibb, hihetőbb, mint az Echa-gerayé. Othelloja a legátgondoltabb és leg-sikerültebb shakespeare-i alakítások egyike, melyeket Molnár és Kovács Gyula után látunk. Mathissában Ujhási alakításáig emelkedik, melynek teljes hatását csak a gyenge előkésztület zavarta meg. Bizony, ha színházgazdái terveit és az embarras nem akadályos-ták volna a készületben és tanulásban, róla még több mondani valónk is volna.

A távozók közül kiemelendő művésztelenség Follinus Aurél, ki hangbeli fogyatékaival annyi művész-intelligenciával, a legapróbbra menő pontos szerep-feldolgozással pótolja, hogy a közönségnek kedvence és a műértőknek egyaránt kegyeltje lett. Az ő gigerlii, rouéi, genre-alakjai az igazi művészet magaslatáig emelkednek. Komikuma gazdag ér, melyből sok igaz művészet meleg víze folydogál. Szalonkomikuma mindig elegans és diskrét; a drasztikumban is tud óvakodni izléstelen túlzásoktól, ripacs-tempóktól és divatját mult arc-torzítástól.

Még sajnálattal kell nélkülöznünk a jövő színi idényben Dezséry Gyulát. Mikor a Visváry Páljának csak az esernyője végét látjuk, mely mindenütt megjelenik, már előre nevetünk. Dezséryre ha csak rágondolunk, előttünk áll az ő komikuma, és jóízű nevetünk. Eredeti és-tehetség. Vannak emberek, kikről azt szokták mondani, hogy mindent tudnak („omne scibile.“) No

zöszgyi kiadásokból. Persze fővárosunk rohamos fölvirágzása, kormányunk hivalkodása, hogy alatta Magyarország gazdaságilag is fölvirágzott, elhitették az osztrákkal, hogy hazánk a nagyobb terhet is megbirja, vagy legalább is úgy tess a sógor, mintha elhinné.

Mi pedig idehaza tudjuk, hogy mekkora a szegénység, mily nagy a földnek eladósodása, a mezőgazdaság jövedelmeinek hanyatlása, a kisiparosság insége; de hiába hivatkoznánk ezekre, valamint a nagy méreteket öltő kivándorlásokra, — az osztrákok reámutatnak a millennáris kiállításra és csak annál többet kiabálnak és követelnek.

Minden ember tudja, hogy Bécs, Alsó-Ausztria és Csehország magában többet ér vagyonban, mint az egész Magyarország, csak und pakk, melynek lakói milliószámra a jólétnek igen alacsony fokán állanak. De hát nem ez határoz a jövedelmek kiszámításánál, hanem a kincstári bevételek. Pedig hát ez hamis álláspont és kiadásaink iszonyu emelkedésénél fogva lehetetlen a kvóta fölemelését elviselnünk.

Nos hát azok az örökös kormányképességben utazó népképviselők tegyék egyszer valahára szívökre a kezüket, ijesszse el őket saját véreiknek nyomora, és ha már bele is nyugosznak, hogy adófizetői legyünk Ausztriának, legalább legyen bennük annyi önértzet, hogy kijelentsék, hogy eddig és ne tovább. Ilyent azonban a mostani önhasznukat néző pártférfiaktól ne várjon senki, csupán abban nyugodjék meg a nemzet, hogy éppen ez a kvóta-fölemelés lesz az, a mi kitöri nyakát az egész kormánynak és az uralkodó pártnak.

hát! Dezséry mindent eljétszik. Nincs szerep, a melyet elrontana. Nem tanul; mégis valami kimondhatatlan önértésű ösztönből, intuicióból sokszor a színpadon keresi és meg is találja az alakot és felfogást. Ő már persze nem olyan kényes, mint a Follinusz. Diskrét nem szeret lenni; nem egyszer a tulsába és szertelenségbe téved. Megnevetetni bennünket neki mindig sikerül; sokszor helyesi ambícióját abba, hogy partnereit is megnevettesse, miáltal az ensemblet meg rontja. Szereti arcát féktelenül elrutítani. Eredeti nagy alakító tehetség, melyhez ha elegendő szorgalom, tudás, fegyelmezés és izlés járul, az ország első színészei közé tartozik.

Még meg kell emlékeznünk Mészárosról, ki a nemzeti színház deszkáin fogja tovább képezni magát. Rendkívül szép alak, csengő és rokonszenves organum, kitűnő szavalló képesség főbb jellem vonásai. Az ő szerepkörére Magyarországon kevés alkalmas ember van, a nemzeti színházban is gyengén van betöltve ez a szerepkör. Mészáros a vidéken az első. Bizvást remélhetjük, hogy ambíciója, szorgalma és törekvései útján művészi magaslatokra is fel fog emelkedhetni.

Kalmár Piroska, Balogh Etel, Peterdy, Fellinusz, Dezséry és Mészáros távoznak. Rokonszenvünk és érdeklődésünk kíséretén fogja őket. Örvendeni fogunk sikereiken. Kik fogják őket helyettesíteni? De várjunk türelemmel! Az ujjakat ne keserítsük előítéleteinkkel!

Színház-látogató.

Előfizetésre való felhívás

„PÉCSI FIGYELŐ“

XXIV-ik évfolyamának második negyedére.

Ide s tova negyedszázada lesz, hogy a „Pécsi Figyelő“ a függetlenségi eszmék zászlótartója hazánk eme végvidékének mondható részén. Hosszu pályafutása alatt soha sem tért el kitzűött céljától, folytonosan szószólója volt a függetlenségi törekvéseknek és jóban, rosszban kitartott elvei mellett, úgy annyira, hogy ma már büszkén hivatkozhatik multjára, mely immár kész politikai programm.

Azóta a „Pécsi Figyelő“ olvasóinak szaporodásával egyre fejlődött, egyre haladt s másfél éve, hogy mint **napilap** szolgálja egy a közönség érdekeit, mint azt a nagy eszmét, mely Magyarországnak a perszonál unióig való önállóságát akarja létesíteni.

A „Pécsi Figyelő“ főerősségét képezte a multban úgy képezi a jövőben is az igazságnak pártatlan kimondása. Ez okozta azt a nagymértű fölkaroltatást, mely lapunkat a Dunántuli rész legelterjedtebb lapjává tette.

Igyekezni fog a „Pécsi Figyelő“ jövőben is lépést tartani a haladó korrallal és naponta számot ad a városban, a vármegyében lefolyt eseményekről; természetesen az aktuális országos eseményeket is figyelemmel kíséri és ezekről is tájékoztatja olvasóit.

A „Pécsi Figyelő“-t hivatásos ujságírók írják, gondosság, jó magyaros stylus és megbízhatóság azok, a mik vezetik őket, a régi gárda tagjait közleményeik megírásánál. Vezércikkeink mindig aktuális eszméket ölelnek föl és tájékoszák a közönséget a politika és társadalom ugynevezett szálló ígéről. Tárca rovatunkban főszlyt helyeztünk azok színvonalára és leginkább saját nevelésű tárcairók dolgozatait mutatjuk be, olyanokét, a kik ugyszólván a mi közönségünk előtt izmosodtak meg. Helylyel-közzel persze idegenben élő, tőlünk elszármazott ismerős íróktól is hozunk dolgozatokat, el nem zárkozva a tudományos jellegű, vagy fordított tárcák elől.

Különös gondot fordítunk a városi és vármegyei közélet nyilvánulásaira. Közgyűlési tudósításainkat a hűség és megbízhatóság jellemzi, a miben nagyban segítségünkre van gyorsíró munkatársunk.

Hirrovatunk, a mint tapasztalhatta közönségünk, napról-napra élénkebb és változatosabb, a mit belső dolgozó társaink ügyessége és leleményessége mellett nagyszámu vidéki levelezőnknek tudhatunk be.

Ezenkívül a közgazdaság, tanügy, irodalom és művészet külön rovatok teszik lapunkat érdekessé, a mit országgyűlési és távirati rovatunk csak fokoznak. Fővárosi kipróbált és megbízható tudósítónk gondoskodik róla, hogy a mi közönségünk a legfrissebb híreket előbb tudja meg a mi lapunkból, mint a fővárosiakból.

Ha még fölemlítjük, hogy ujév óta naponta négy oldalas regény mellékletet adunk lapunkhoz, melyek összegyűjtve csinos kis kötetet képeznek és pedig évenként 4—5-öt, alig hiesszük, hogy minden igényt ki nem elégítettünk.

Bizalommal fordulunk tehát a közönséghez, kérjük az évnegyed alkalmából előfizetéseik szives megújítására. Lapunk ezután is az esti órákban jelenik meg Pécsen, úgy hogy másnap reggel minden vidéki előfizető olvashatja.

Heti kiadásunkat továbbra is fentartjuk azokra való tekintettel, a kiknek nem szükséges naponként az ujság és a szellemi táplálék.

Lapunk előfizetési ára marad a régi.

A napilapé:

Félévre	5 frt
Negyedévre	2 frt 50 kr.
Egy óra	85 „

A heti kiadásé:

Félévre	1 frt 50 kr.
Negyedévre	75 „

Hazafias tisztelettel

„Pécsi Figyelő“
szerkesztősége és kiadóhivatala.

H i r e k.

Pécs, 1896. március hó 17.

Batrakomihakia..

— Békák és egerek harca. —

Ezt ugyan már megírta a jó Homérosz ezeltt úgy 3000 évvel, Csokonai Vitéz Mihály nyelvünkön is irt egyet, azonban mindkettő kihagyott egy kis epizódot, egy jegyzőkönyvet, melyre ráakadtam a napokban régi foliánsok közt kutatván.

Kolumbus elragadta előlem a dicsőséget, hogy Amerikát felfedezem, én tehát mégis meg akarván alapítani felfedezői hirnemevet, nyilvánosságra hozom ezt a jegyzőkönyvet, mint általam felfedezett. Az előzményekre nézve hátriratot találtam eme pergamenten, melyben a feljegyző bocsánatot kér, ő csak egyszerű közegér, a jegyzőkönyv tehát nem hivatalos, s ő csak azért vette fel, mert egy akkori lap, melynek a Főgér valóságos belső titkos munkatársa volt, elferdítve hozott részletet a történekből, s ez őt mód nélkül felingerelte. Felvilágításul még megjegyzi, hogy az egerek a békákkal való harc megkezdése előtt ünnepélyt akartak rendezni, melyen szavallatok és szónoklatok valának tartandók, s a melyre a népet is meghívták. A Főgér a zárbeszédet tartja fenn magának, azonban pár órával az ünnepély kezdete előtt eszébe jutott, hogy ő nem rég kissé hetykén nyilatkozott a nép Megváltójáról, dicsérve az áruló Judást, s ezért a nép, sőt még tán az egerek is, ki fogják fütyölni. Elhatározta tehát, hogy nem fog beszélni és összehívta az egerek közgyűlését. Itt kezdődik a jegyzőkönyv, mely szól a következőképen:

„Jegyzőkönyv, mely felvétellett az egereknek . . . év . . . napján tartott közgyűléséről.

Elnök ur a gyűlést megnyitván, bejelentti, hogy semmi szín alatt sem tartja meg délután a szónoklatot, mert biztos tudomása van róla, hogy meg fogják abcugolni. Az erre támadt óriási zajban leginkább az „elnöki állásáról is mondjon le“ kiáltásokat lehetett hallani. Csendestülven a vihar, egyik egér bizalmi szavazatot indítványozott a Főgér

részére, de a többség lehurrogta. Főgér itt ismét kijelentette, hogy szándékának megváltoztatására semmivel sem lehet rávenni. Ekkor újra óriási sajtó támadt, mely alatt többen azt hangoztatták, hogy a Békák a szociálistákkal szövetkeztek ellenünk. Páni rettegés fogta el az Egereket, s ezt csak a második egér beszéde kisebbité, ki felkérte a Főgeret, hogy ne vonuljon vissza most az utolsó pillanatban, figyelmeztette a közgyűlést, hogy a népet már összehívták, az ünnepély nem maradhat el, felkérte az Egereket, hogy majd a szintéren fogják jól közre a szónokló Főgeret, folyton éljenezék, ez által elnyomandó az esetleges abcugokat. Helyesenek találtatván indítványa, Főgér is kijelenti, hogy ily körülmények között megtartandja a beszédet. Ezzel a gyűlés feloszlott. Kelt stb. . . .

Itt másik hátirat következik, melyben elmondja az a bizonyos egér, hogy az ünnepély rendben folyt le, abcug nem volt, csak a megrendelt „éljen.“ Kuriósumkép még megjegyzi, hogy a Főgér, mikor rákerült a sor, így szólt a körülé álló mellékegerekhez: „Eljenezzenek már.“ Ezek azt válaszolták, hogy előbb menjen föl a pódiumra. Mikor fölért, kapott is „éljeneket.“ Idézi továbbá ama bizonyos lapból az elferdített részletet, mely azt állítja, hogy az egerek elnöküket azért éljenezték meg, hogy elégtételt szolgáltatassanak neki a pár nappal előtt elszenvedett méltatlan támadásokért. A mi azonban, mint láttuk, nem áll.

M e n n y d ö r g ö .

Napirend 1896. március 18-án.

Naptár: szerda, márc. 11. — Róm. kath. Sándor. — Prot.: Sándor. — Görög-kel: (márc. 6.) Ámor. — Zaidó: Nisan 4. — Nap két 6 óra 8 perckor. — Nyugszik 6 óra 8 perckor. d. u. — Hold két 3 óra 59 perckor délután; — Nyugszik este 11 óra 44 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 3 fok Cels. meleg, légnymás 755. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint borús idő, éjszaka csapadék, hőemelkedés várható.

Színház: „Egér“, vigjáték 3 felvonásban. Serezés vége a pécsi járásban.

— (Márc. 15-ike a pécsi kath. legény-egyletben.) Szombaton este szép számmal jött egybe az ifjuság, hogy kivegye részét e nagy nemzeti ünnep évfordulóján. Szvácsék Mihály belv. tanító, az egyleti ifjuság kedvelt történelmi előadója, élénk színekkel ecsetelte az 1848-iki események előzményeit és a március 15-ikét. Különösen kiterjeszkedett Kossuth életére és 1894. évi márc. 20-án bekövetkezett halálára. Feltűntette az osztrák ház aknamunkálatait, a magyar nemzet erőszakos elnyomtatására irányuló törekvéseit és azon iszonyatot keltő kegyetlenkedéseket, miket az, a nemzetiségeknek ellenünk való felbujtása által kifejtetett. Majd áttért az oroszok betörésére, a honvédség szervezésére és kivívott csodával határos győzelmeire. Érintette Görgey cselszöv. eljárását s a világosi fegyverletételt és az ezt követő vérlázító országos mésszárlásokat, melyeket Haynau feltartóztatlanul végeztetett zsoldosaival. A hazafias érzéstől áthatott s számos példának feltűntetésével megkapóan tartott előadást az ifjuság nagy figyelemmel hallgatta, melynek maradandó emléke élni fog az ifjuság lelkében, levonva magának az előadásban mindazon következtetéseket, mikből lelkesedést merit a szabadság fenkölt nagy eszméje iránt és honszeretetet, mely azon magasztos érzésben kell hogy nyilvánuljon minden igaz magyar szivben, hogy: a h a z a m i n d e n e l ő t t .

— (Március 15-ike Dárdán.) A magyar földnek e végső csuccában olyan történet meg, a mi még eddig soha sem. Sok ünnepe, jelentős esete volt már e nemzetnek, melyet széles e hazában kivétel nélkül minden magyar megünnepelt, de még tudunkkal nem volt elég nagy arra, hogy a dárdai intelligens közönséget kibozta volna sodrából; kivéven a sörözéseket, és privát szeszélyből komponált multságokat. Most is nem ezeknek a rendezés, s a dárdai intelligens társadalom vezéremberei, hanem az ország minden tájáról hivatásukat teljesíteni ide költözött 20—25 uri ember összejött társas vacsorára március 15-én a vendéglő földszinti helyiségében, s 1848. március 15-ének emlékére hazafias énekek elszegése s pár lelkes tóaszt elmondása mellett kedélyes pár órát töltönn együtt. Van most Dárdán egy kis, 9 tagból álló, nyilvános szereplésekre nem alakult énekkar is, melynek létre jött St e f á n Péter róm. kath. tanító érdeme.

— (Március 15-ikét) Nagy-Váty község is megünnepelte egyszerűen, de szivhez szólóan. A templomban a református lelkész a nap jelentőségét is behatóan méltató ünnepi beszédet tartott, melynek végeztével a gyülekezet fennállva a Kölessey Himnuszát énekelte. Délután az iskolában tartatott emlékünnepe, mely hazafias dalok és felolvasással kísért lelkesítő beszédből állott s a közönség hazafias eszmékkel kebelében, emelkedett hangulatban távozott. Jellemző, hogy — a mennyiben falun erről beszélni lehet — a hivatalos körök mindkét ünnepélytől távol tartották magukat. Közöny, vagy egyéb volt az oka; ki tudná?

— (Március 15-ike Szegárdon.) Szegárdon március 15-én délelőtt az evref. templomban istentisztelet volt, melyen a dalárda a himnusz és a szózatot elénekelte, Borsák Endre lelkész pedig lelkes alkalmi beszédet mondott. A szegárdi polgári olvasó-kör szombaton este lakomával és hazafias beszédekkel áldozott a szabadság emlékének, a tisztviselői kör pedig szintén tartott ünnepet, melyen a kör elnöke, Sáfáry László fejtegette a nap jelentőségét. Az iskolákban, ugy a polgári fiúiskolában iskolai ünnepet ültek. Krammer János igazgató nyitotta meg az ünnepet, Kardos Ignác tanár meg alkalmi felolvasást tartott, az ifjuság hazafias dalokat énekel s többen szavaltak.

— (Kulturális alapítvány.) Az elhunyt püspök nővére, Dulánszky Irma urnő — mint a P. K. írja — 12,000 frnyi alapítványt tett arra a célra, hogy ennek kamataiból egy Nádasdon létesítendő külön leányiskola- és kisedovóhoz megnyerendő irgalmas nővérek ellátása fedeztessék. Ez az alapítvány lesz hivatva az elhunyt püspök emlékét Nádasdon — kedvenc tartózkodási helyén — megörökíteni s ezért a létesítendő iskola „Dulánszky-iskola“ nevet fogja viselni.

— (Megtűnt sajtópör.) Mint egyik közelebbi számunkban irtuk is, a győr-vevessprém-dombóvári vasutról irt cikk miatt Fejér Márton fővárosi ügyvéd és Kis Jenő mérnök sajtópört indítottak a „Magyar Esti Lap“ ellen. A sajtópört tegnap tárgyalta

a budapesti esküdtszék, de mivel Szalay Mihály hírlapíró kinyilatkoztatta, hogy a cikket téves információ alapján írta meg, panaszosok vádjukat visszavonták s a sajtóbíróság a sajtópört megszüntette.

— (Magyar divat.) A szegárdi dalárda tagjai elhatározták, hogy a millennium alkalmából Budapesten megtartandó országos dalversenyen résztvevőnek és azon magyar ruhában jelennek meg.

— (Megtűnt gyermekgyilkos.) Valamikor szemrevaló csinos leány volt A n y u s Róza, ki a szüleit itt hagyván, egy szép napon felment Budapestre, hogy a nagy városban keressen magának szolgálatot. A mit keresett, talált is, mert hiszen szemrevaló, csinos leányzóknak hamar akad helye, pláne Budapesten. Ott élt astán a nagyvárosban sokáig, a mikor ugy egy évvel eselött szerelmi viszonya nem maradt következmények nélkül; az első következménye az lett, hogy a leányt a szeretője — kritikus pillanatban — hűtlentül elhagyta; a második — és még szomorubb az — hogy az anyává lett szolgáló leánygyermekét egy kétségbeesett pillanatban megölte. Tettének büntetése miatti félelmében-e, vagy pedig, mert maga is a halált keresi valahol, eltűnt astán a gyermek gyilkos anyja. Most keresi a rendőrség, ha ugyan megtalálják még élve s le nem számolt bűnéért és megtévelyedéseért az étellel.

— (Hernyó-halál.) A tavasszidő beálltával Vassary Gyula rendőrfőkapitány egy hirdetőmennyben hívja fel a szőlő- és kerttulajdonosokat arra, hogy a gyümölcsfákat minden tulajdonos megtisztítsassa a hernyóktól jövő hó 15-ig. A kik a szabályrendeletben alapuló eme főkapitányi felhívásnak a jelzett határnapiig eleget nem tesznek, 25 frt pénzbírással fognak sújtatni.

— (Dandárparancsnoki látogatás.) Csikós Alajos, a 44-ik és 52-ik gyalogezrednek ujonnan kinevezett, eszredes dandárparancsnoka három napig időzött Pécsen, bemuttatván magának eszredei tisztikarát és megszemlélvén a laktanyákat. Az új eszredes-dandárparancsnok a tapasztalt renddel és kitűnő pontossággal mindenütt igen meg volt elégedve s a legjobb benyomást hagyta hátra a helyőrség tisztikarában is, hogy ma este Kapovára utazott az ott állomásozó zászlóalj megsemlélésére.

— (Eltűnt ember.) Bencsik József ihárosi születésű 33 éves péklegény már vagy nyolc éve kiment Horvátországba s ott Dörnye községben állt szolgálatba. Ott volt egész 5 álló esztendeig, a mikor egyszer csak szó nélkül elhagyta a mesterét és a községből eltávozott. Az azt gondolta, hogy legénye hasajött a még élő öreg szüleihez; a legény szülei pedig azt hitték, hogy bizony ott van a fiuk még mindig Dörnyén. Így hát egyik se kereste az eltűnt embert. Végre is a szülőknek tűnt fel, hogy fiuk levelet sem ir nekik s hosszas tudakozódás után hírülvették, hogy Bencsik József már három éve, hogy elment Dörnyéről s asóta nem tudják, hol van. Persze a szülők most astán jelentést tettek rögtön a szolgabírósnak fiuk eltűnéséről, es pedig hivatalból kereste meg az összes rendőri hatóságokat —

köztük a pécsi rendőrséget is — hogy az eltűnt Bencsik Józsefet nyomozzák.

— **(Hányatott élet.)** Egy sok rosszat megpróbált embert keres most a rendőrség. A neve Szabó Lajos, foglalkozására nézve szintén szabó; tehát dupla szabó, mint a magyar mondja. Születéshelye Kaposvár, a hol bár ezelőtt 33 évvel látta meg a napvilágot, azért még ma sem tudott magának állandó tűshelyet alapítani a folyton köborolt városról-városra, mint szabósegéd, munkát keresve. A hol talált, ott volt egy darab ideig; de összeférhetetlen természete miatt sehol sem maradhatott hosszabban. Itt Pécsen is járt többször, vándorlásai közben, de minden maradandóbb emlék nélkül fordított hátat mindenkor a városnak. A fővárost, a szép Budapestet azonban, úgy látásik, mégis csak többre becstülte, mert ott — a hogy végre oda is feljutott — pár hónappal ezelőtt egy kocsmái verekedésbe keveredett, a hol alaposan bevették az ellenfelei a fejét; astán meg tilos pénzekhez nyult s illykép megkárosítván a munkaadóját, megszökött Budapestről, emlékül sebesült fejet vivén magával s megkárosított munkaadót hagyva hátra. A sikkasztó szabólegényt ezért keresi most a rendőrség.

— **(Ostort akart lopni.)** Dégi László úszóghí parasztember ma reggel bejövén Pécsre, egy országúti kocsmá előtt megállította a kocsiját, hogy a lovai egy kisé pihenjenek, ő maga pedig valami szivertőitöt vegyen magához. A kocsi bakjához odattűste szép suhogós ostorát, melynek a nyele remekbe készült valamelyik úszóghí szijgyártónál s fizetett is érte vagy ötven krajcárt. A mint a gazda odabenn a kocsmában nyugodtan iddögált, egy suhanc gyerek csak odasomfordált a kocsihoz, körülkérülte s mert semmi értékest sem talált rajta, a mit elvigyen, lekasztotta az ostort s asszal el akart inálni. Szerencsétlenségére a gazda az ablakon át észrevette s kisiétvén a kocsmából, a futva menekülő ostortoivaj után kocsiján utána hajtatott. A tolvaj belátván, hogy a lovakkal nem versenyezhet, eldobta magától az ostort s beugrott a budai városi temetőbe, hova kocsival úgy sem követhette volna üldősője. Az ostor így visszaherkült gazdájához; a tolvaj suhancot most keresik.

— **(Egy új neme a tollfosztásnak.)** Dauhauer Mari, Felix Éva és Szomjanszky Anna tollfosztókként voltak alkalmazva egy budai külvárosi tollkereskedőnél. Elvégezték naponként becsülettel a munkájukat, ki is kapták hetenkint rendszeren a bérüket, csak a mult szombaton történt egy kis kalamitás a dolgukban. A kereskedő ugyanis azt állította, hogy a tollat az ő tollfosztói nemcsak fosztják, de lopják is. A mi ellen a tollfosztók erélyesen tiltakozni kezdtek s mikor a gazda csak nem hagyott fel gyanúsításával, rá rohantak és ha idejekorán nem menekül el előlük, egy ujnemű tollfosztást produkálnak a tiz körükkel — a göndör fürtei között. Az affér vége persze az lett, hogy a tollfosztók nem kapták ki heti bérüket s most a bagatell-bírósnál akarják fizetésre szoritani a gazdát, a kit a mellett rágalmazás és becsület-sértés miatt a bíróságnál is bepanaszoltak.

— **(Új uradalmi ügyész.)** Szuly János, pécsi ügyvéd, a Lippe hercegi dárda uradalom ügyészévé nevezetett ki.

— **(Vásár.)** A kereskedelmi miniszter megengedte, hogy a szegárdi országos vásár, mely a folyó évben március 30-án esik, kivételesen március 31-én tartassék meg.

— **(Pályázat a Ludovikába.)** A magy. kir. honvédségi Ludovika akadémiában az 1896—97-ik tanévre 90 hely van üresedésben és pedig 10 kincstári 37 alapítványi és 43 fél és egész fizetéses hely. A szabályszerűen bélyegzett folyamodványokat ez évi május 31-ig kell a honvédelmi miniszterhez benyújtani a következő mellékletekkel: 1. állampolgárságot igazoló, 2. a testi alkalmatosságot igazoló katonorvosi, 3. erkölcsei, 4. iskolai és pedig a gimnázium vagy reálskola, vagy ezekkel egyenlőjogu iskola IV. osztályáról szóló bizonyítványok; továbbá családi értesítő és keresztlevél. A pályázók életkora a már betöltött 14 évtől kezdve a még be nem töltött 16 életévig terjedhet. Az egész fizetéses és félfizetéses helyre pályázók hozzátartozói kötelesek igazolni, hogy a 600, illetve 300 forint évi fizetési átalányt megfizetni képesek s minden pályázó szülője vagy gyámja köteles a hónapi 3 frt zsebpénz kötelezettségét elvállalni. A pályázók közül a honvédelmi miniszter a 90 legérde-esebbet kijelöli s ezek szeptember hónapjában az orvosi vizsgálat után fölvételi vizsgálatot tartoznak tenni s ennek sikeres letévése esetén a Ludovika akadémia I. évfolyamának hallgatói közzé fölvételnek.

— **(A mohácsi gör. kel. esperes sajtópöre.)** Ily címen közölt hírtünkre vonatkozólag Jankovich György mohácsi gör. kel. szerb néptanító a következő levelet írja hozzánk: „Tekintetes szerkesztő ur! Becses lapjának f. évi március 13. számában „mohácsi gör. kel. esperes sajtópöre“ cím alatt egy hir jelent meg, melyben az illető tudósító, a ki valószínűleg ellenségeskedésből vagy pedig azért, mert a helyzettel nincs tisztában, engem a nagyérdemű olvasó közönség előtt úgy tüntetett fel, mintha én minden ok nélkül, vagy pedig rosszakaratból közöltem volna a „Strázsa“ című szerb lapban való állításaimat. Azért megkérem tekintetes szerkesztő urat, sziveskedjék becses lapjában a következőket közzé tenni: „Mindazon állításaim, melyeket a „Strázsa“ című szerb lapban közöttem, nem koholmányok, hanem igazi tények, a melyeket sajtóperem tárgyalásakor nem csak hogy be fogom bizonyítani, hanem az esperes ur „hazafüségára“ (?) még egy pár documentumot is fogok napvilágra hozni. Kérésem ismétlésével maradtam kiváló tisztelettel Jankovich György gör. kel. szerk néptanító.“

— **(Március 15-ike N.-Harsányban.)** Vasárnap, azaz e hó 15-én tartotta meg a nagyharsányi polgári olvasókör március 15-ének emlékünnepe felolvasás, szavalat és táncvivalommal egybekötve, mely alkalommal felülfizettek: Kis Nep. János, Eisner Bernát, özv. Tóth Gáborné, Pakuzsi Lajos, 1—1 frtot, ifju Császár János 75 kr., id. Beli János, Krausz Lajos, Szekeres Sándor, Reif Mikea, 50—50 kr., Herrendi Jánosné, Császár János, Varga Ferenc, Szigvárt Béla, Batka József, Makay Márton, Kroiter Dénes, Ambrus János, Göllöncsér János 25—25 kr. A fölső bevétel összege 26 frt 55 kr. mely

a Nagyharsányban létesítendő Kossuth-szobor alap javára fordittatik.

— **(Eljegyzés.)** Schuber Lenci, a Clemente Antal cég üzletvezetője eljegyezte Gruby Nelli kisasszonyt, özv. Gruby Lajosné kedves leányát.

— **(A sorozás eredménye.)** A pécsi járás sorozás alá eső hadköteleseit tegnap reggel óta vizsgálja a sorozó bizottság a Scholtz-féle sörházban. Tegnap, hétfőn, a püspök-bogádi, patacsi és pellérdi körjegyzőségekben illetékes hadkötelesek, szám szerint 236-an kerültek a sorozó bizottság elé s közülök bevált 65. Ma pedig a garéi, rácpetrei és somogyi körjegyzőségek ujoncait vizsgálták meg. Ezek 246-an, tehát tizzel többen voltak, mint a tegnap vizitáltak, s mégis csak 47-en váltak be katonának. Holnap (szerdán) a szalántai, egerági és hosszuhetényi körjegyzőségekben illetékes hadkötelesek kerülnek sor alá, szám szerint 216-an. Ha csak ezek helyre nem közörlük a csorbát, a mi e két napon a sorozásra került legénynép katonaletre temettségén esett, bizony akkor a pécsi járás 498 sorozás alá kerülő ifjai közül még percentekben kifejezve is igen kevesen énekelhetik azt a nótát, hogy „én leszek az első század szakaszvezető!“

— **(Athelyezés.)** Kovácsics Sándor baranyamonostori ügybuzgó vasuti pénztáros, ugyanazon minőségben Orsovára helyeztetett át.

— **(Szegény inasokért.)** Holly Mihály, az iparos tanonciskola fejlődése iránt nagy buzgalmat kifejtő asztalos iparos, tekintettel ama körülményre, hogy számos rajzra kötelezett inas, e tárgyban nem képes szegénységénél fogva kellő eredményre vergődni, ez akadály megszüntetését célzó nemes érdeklődését azzal mutatta ki, hogy 20 darab ingyen rajztáblát ajándékozott s küldött be Schneider István ipariskolai igazgatónak, ki is azokat átvéve, az ipariskolai bizottsághoz leendő bejelentésével átadta rendeltetésének.

— **(Kisasszony a gimnáziumban.)** Meg van már az első magyarországi gimnáziumi nyilvános leánytanuló is. Mint levelezőnk írja ugyanis, a keszthelyi főgimnázium igazgatója a minap engedélyt adott Nagel Paula, Nagel Ignác kereskedő leányának, hogy az 1896—97. év iskolai tanévre az ottani gimnáziumba mint rendes tanuló beiratkozassék. A keszthelyi gimnázisták sohase várták még oly türelemmel a vakáció eltélését, mint most, bár még maga a szünidő is messzire van.

— **(Részeg asszony.)** Az éjjel a rendőrjázat az indóház-utcában egy a földön fetregő részeg asszonyra talált. Nagy nehezen állithatták csak talpra és bevitték a rendőrségre, a hol mai kihallgatása alkalmával Link Ilonának nevezte meg magát és előadta, hogy kóborolva jutott a városba s körülbelül az ősz elején jött el, a mult évben. illetőségi helyéről, Sóbányáról. Persze, akkor pénze is volt, meg dolgozni is tudott; de lassankint elfogyott a pénze, még inkább a dologhoz való kedve s városról-városra kóborolva végre ide ért s a mint a tegelő nap — már mint tegnap — keresett egy kis napszámot, azonnal be is kebelezte azt

pálinka alakjában s ez okozta részességét. Link Ilonát illetőségi helyére fogják toloncolni, nehogy gyakoriabbá tegye az esetet, hogy részeg emberek helyett részeg asszonyokkal kelljen a rendőröknek bajlódniok. A mi azonban változatosság szempontjából még se lenne épen a legunalmasabb.

— (Zsaroló leányok.) *Giechner* Katalin és *Giechner* Anna cselédleányokról szól az ének, mely kissé pikáns ízű jelentésben van megírva a rendőrség asztalán. A két leány két háznál szolgált, mint cseléd, még farsang idejében is; akkor azonban egyszerre csak ott hagyták mind a ketten a helyöket. A Kati egy asszonyságot szolgált, a kinek legénykorban van a fia; a Panca meg egy fiatal asszonykát, a kinek a férj-urára nem igen lehetne „tüzesvértű javakorbéli” jelszót alkalmazni. És azóta naponkint érkeznek mostanában a levelek a Katitól is, meg Pancától is, hol az ifjúhoz, hol a nagyságához, hogy ennyi, meg ennyi számú csengő koronákat küldjenek ide megide az ő számukra, mert különben elárulnak valamit a nagyságos urnak, a mi egy álarcos bál utáni pesszózásban érte el legfőbb koronáját. Hogy a levelekre astán mentek-e koronák a leányok címére, azt nem lehessen tudni, csak egy a bizonyos, hogy most zsarolás címén fel van jelentve a két leány s a rendőrség vizsgálja az érdekes ügyet.

— (Népitélet.) Most, mikor jogtudósaink váltig azon törik a fejüket, hogy

miképpen reformálják peres eljárásunkat, hogy mindenki gyorsan, olcsón s az anyagi igazságnak megfelelően juthasson jogvédelemhez, igen tanulságos lesz megörökíteni azt a jelenetet, a mely ma délelőtt játszódott le a Plébánia-utcában: talán megtetszik az igazságszolgáltatásnak ez az ideális formája valamelyik tudós kodifikátornak s patentet kér rá.

A tényállás következő: Egy ravasz ó-szeres, handlé, hosszas alkudozás után a nyakába skaszt egy az utcán haladó pékinasnak 80 kréit egy pepita-nadrágot. Mikor azonban a gyerek a nyolc hatosok lessurása után birtokba veszi a nadrágot, nagy rémületére tapasztalja, hogy szörnyű módon be van csapva, mert a nadrágon iszonyu pusztítást vittek végbe a molyok, mit előbb nem vehetett észre, mert az élelmes handlé úgy forgatta előtte a kínált portékát, hogy annak csak fényoldalai ötlöttek szemébe, a molyos árnyékkoldalak pedig jótékony homályba maradtak burkolva. A fiu e fölfedezésére keserves sirásban tör ki s bőmbőlve emlegeti azokat útlegeket, a melyekben a vásár folytán odahaza része lesz, mikor a Kálvária felől megjelen három asszony a népből s résztvevően tudakozódnak a fiu keservének okai felől. A pékinas előadja a fenti tényállást, mire az asszonyok egyhangulag az ószeresre támadnak s követelik, hogy stornirozza az ügyletet, vegye vissza a nadrágot s térítse meg a vételárát.

Ószeres: (az asszonyokhoz.) Mi kö-

sük magunknak a mi dolgunkhoz? Maguk nem bíróság! (Hátásköri kifogás.)

Asszonyok: Ne beszéljen, hanem vegye vissza a nadrágot, a cselédet mindenkinék jussa van megakadályozni. (Hátározat a pergátló kifogásra.)

Pékinas: (sirva.) Még 40 krt sem ér, olyan rongyos; nézzék csak nénik! (Félöntúli sérelem kifogása bíróságszemle felajánlásával.)

Ószeres: Miért nem nézte meg jobban előbb; a nadrágot átadtam, a gyerek kifizette; nem vagyok köteles visszavenni. (Kereskedelmi törvény 317. §-a.)

A tárgyalásnak ebben a stádiumában megjelen az egyik utcaajtóban egy katona tiszti szolga, kit az asszonyok felzólítanak, hogy kénysserítse az ószerest a nadrág visszavételére. (Végrehajtás elrendelése.)

Tiszti szolga: (Fejéhez vágja az ószeresnek a nadrágot.) Neesse a nadrág, ide a 80 krt! (Végrehajtás fogantatása.)

Ószeres: Ha vissza is veszem, de csak 60 krt adok vissza a gyerekeknek, mert annyi időmet ellopta az alkudozással, hogy az nincs is megfizetve 20 krral. (Vissonkereset.)

Egy női hang: (egy emeleti ablakból.) Magának nincs igaza, hiszen ilyen kis gyerekeknek nem is szabad eladnia semmit. (Felülvizsgálat a jogkérdésben.)

Tisztiszolga: (az ószereshez.) Na

a Fekete Panna után jöttem ide, felel a leány, szinte örömmel, hogy az idegen ur érdeklődik iránta.

— A Panna után? Hát mért ment el a Panna?

— Én nem tudom, kérem szépen. Azt hiszem . . . s itt a leány gondolkozott, hogy mondja-e tovább — azt hiszem, az asszonyomnak valami rokona miatt, a kivel a ő maga is Pestre ment ezelőtt két évvel.

Itt a leányt kihivta özvegy Nagypál Péterné s a beszélgetés így félbemaradt.

Fejes Berci azonban nem igen gondolkozhatott az előtte ismeretlen s lelkében különös kíváncsiságot keltő esetről; nem igen törhette a fejét, hogy ki volt Nagypálnénak az a rokona, a kit a Panna szolgáló Pestre követett, mert az asszony behozta a párolgó levest s a másik percben már ott ült vendégével az asztalnál.

Bizony nem gondoltam volna, kivel fogok ma ebédelni, Fejes ur. És ki sem is mondhatom, mennyire örülök ennek a váratlan meglepetésnek. Mert — bár most is van három kosztos diákom, de tudja isten, sohasem szerettem egyiküket sem úgy, mint önöket. Hát mondja csak, mi jó sors vezette erre mifelénk?!

— Hát a hivatal, kedves asszonyság, a hivatal. Mert furcsa játékot üzött mi velünk a sors. Bizony nem úgy lett ám, a hogyan azon az estén kiszíneztük szép színekkel . . . ha emlékszik még reá.

— Emlékszem, óh hogy ne emlékezném, feleli mosolyogva Nagypálné asszony.

— Nos hát, most, hogy mehetnék az apám birtokaira gazdálkodni, az öreg mindent elgazdálkodott előlem s bizony még szerencse, hogy ide Kerékvárra ki-nevezett a főispán a városhoz, mert bizony mehetnék

okolhatna, de érte őt okolná mindenki: mért tett a szive, a lelke ellen?!

És egyszer csak azon vessi magát észre, hogy utrakészen áll. Rajta van ugyanis az ünneplóruhája, csak egy nagy kendőt terít fölébe. Astán a nagy üvegalmárium alsó fiókjából elővesz egy kis kék bársony, aranyos fonállal kivert zacskót, a miben arany és ezüst pénz van, a mit kislány korától fogva gyűjtögetett össze, mikor névnap ajándéku és születésnapjára meglepték vele az anyja, Nagypál Péterné és öreg Nagypál András. Az elég lesz neki addig, míg nem tud keresni többet, a miből megélhet.

De nem gondol most erre. Nem gondol semmire, csak a szabadságra, a szabadság édességére, a hol nem lesz senki, semmi, hogy megakadályozza szive vágyainak elérésében.

S mint a rab a dohos börtönből, úgy siet ki már a másik pillanatban a szobából. Osonva, nesz nélkül nyitja ki a pitvarajtót s köny se csillog a szemében, a mikor átlépi azt a küszöböt, a mit hogy mikor fog visszalépni, nem gondol most arra sem.

Csak az éjszaka rejtelmes titokzatosságát látja maga előtt s azt az utat, mely egy ismeretlen, vágyva óhajtott világba vezet.

Hogy végigsiet a tanya előtti fák között, két öreg komondor vakkant egyet reá, odassalad hozzá, körülszaglása ruháját s megnyalja a kesét, a mivel meg-simogatja a fejüket, nehogy elárulják. Ennyiből áll egész bucsuja a hástól, mely megette marad, őt magát pedig a következő pillanatban elfeledi a fekete éjszaka azon az uton, mely a városba vezet.

hallja, a nagysága is a gyerekek adott igazságot, ide asszal a nyolc hatással, mert baj lesz! (Brachium.)

As ószeres visszaadja a 80 krt, vállára csapja a nadrágot, s dörmögve távozik, de a női arcopág, a felülvisszágáló hatás, a végrehajtó közeg, a sértett fél s az összeverődött romlatlan ifjúság keblét öröm dagasztja, mert győzött az anyagi igazság!

Nos, tisztelt kodifikátor urak, hát okos dolog a nőket kizárni a bírói funkciók teljesítéséből?

Művészet, irodalom.

○ Filharmoniai hangverseny.

A tegnapi estére a zenekedvelők egyesületének tagjai foglalták le az új színház színpadát a színészekről, hogy ott megtartsák nagy filharmoniai hangversenyüket. Ez volt az első hangverseny új színházunkban s Thália csarnoka a zene muszái számára is igen alkalmas helyiségnek bizonyult, mert akusztikája — tekintetben — semmi kívánni valót sem hagyott fenn s a hangversenydarabok mindegyikének legkisebb részleteit is élvezhetően lehetett hallani. Előkelő és elegáns közönség töltötte be a páholy-sorokat egytől-egyig; a földszinti zsöllyék is el voltak foglalva s a sok szép, estélyruhában megjelent hölgyek csoportjai théatre parée jelleget adott az estének. De derék filharmonikusaink is megérdemelték ezt a

nagy népszerűségükről és általános érdeklődésről tanuskodó kitérőt pártfogást, mert valóban olyan műsorral álltak elő, mely a legkényesebb igényű koncert-közönség igényét is kielégíthette. Minden egyes száma a műsornak óriási munkát igényel s betanításával Lóhr karnagy valóban dicséretre méltó eredményt ért el. Maguk derék filharmonikusaink pedig a közönség szeme előtt demonstrálták azt a nagy ambíciót és művészi lelkesedést, melylyel a zenének áldoznak, mert bizony félórakig egy helyben ülve, azon az öt szál húron sokszor valódi Blondin-ugrásokat produkálva ujjaikkal s a hangok szellőszusogáshoz hasonló kicsalásával a vékony kis nyirettyűt fáradhatatlanul jártatni a hurokon: ambícióról és lelkesedésről tanuskodó dolog, a mit a nem muzsikális emberfia alig tud megérteni s méltányolni is kévéssé.

Pont 8 órakor felgördült a színpad függönye s ott ült a filharmonikus társaság a szép rendben elhelyezett székeken, két két tag előtt egy egy hangjegytartóval; köztük néhol egy-egy katonazenekari tag is feltűnt, kik leginkább a fuvóhangszer szólamokat játszották. A közönség riadó tapssal üdvözölte derék zenekedvelőinket, a kik bevezetőül is a nehéz hangszerelésű „Rienzi“ nyitányt választották. A wagneri zene minden hatalmasága élvezhető volt előadásukban s ezzel ellentétben a műsor második szakaszát képező Schumann-féle B-dur

Szimfonia előadása már a Schumann zenéjének minden báját, kedvességét, a hatalmas ünnepélyességnek és a tréfás könnyedségnek, a bájoló kellemességnek összes produktumait hallhattuk és gyönyörködhattunk bennük.

Minden szám után zúgó tapsvihar jutalmazta kedvelt filharmonikusainkat, kik estélyük sikerét még asszal is biztosították s emelték a legmagasabb fokra, hogy szerencsések voltak közreműködőikül Ruhné Valéria urnót és Opris Valéria k. a. t. megnyerni. Ruhné Valéria urhölgy Weber „Bűvös vadász“-ából a „Románca“-ot énekelte — filharmonikusaink dicskrét kísérete mellett — s bájos megjelenésével, iskolásott, hajlékony és mindenekfelett kellemes hangjával meghódította a közönséget s ez nem is késett többször megújuló tapsviharban róni le elismerő hódolatát az igazi művelőzetet nyújtó énekelőadásért.

Az estély fénypontját Opris Valéria k. a. szereplése képezte, ki Beriot K. „G-dur hegedű-concert“-jében — a zenekedvelők egybevágó, sok gyakorlatra valló kísérete mellett — a concert-szólamot játszotta. Opris Valéria k. a. — tehér ruhájában, kezében a hegedűvel — kedves megjelenés volt a igazán a zene muszájának tűnt fel előttünk. A mint pedig, a színpad előterén állva, minden hangjegy nélkül, végigjátszotta a fárasztóan hosszú concert-szólamot, a csodálkozás és gyönyörködés mély csendje borult a telt házra, melyet csak az egyes szü-

A szeptemberi szél pedig sikongva csap a kis szoba ablakában álló virágok közé s megtépi azokat és viszi magával szirmait Pankotai Évi után.

ÖTÖDIK FEJEZET.

— Jézus Máriám! légy velem . . . rá se ismertem, Fejes ur! Vagy talán nem is ön az? De megnőtt, megemberesedett! Szakállas, bajszos; nem olyan — már bocsánat a szóért — tejfeles képű, mint mikor nálunk lakott. De hát nem csoda; négy éve már annak. Négy év pedig nagy idő: emberré teszi az ifjút és megöregíti, a ki ráunt az öregségre. Hanem hát csakugyan ön az, mondja, Fejes ur?!

És ösvegy Nagypál Péterné nem tud hová lenni csodálkozásában. Miközben a tűshely melege mellől, hol épen a levesbe főzte be a tésztát déli harangszóra, elősiet s kővér piros karjára lehuzogatva a feltűrt öltöny ujját, kezét nyújtva a jövevénynek, a ki csakugyan nem más, mint Fejes Berci.

— Ön vagyok, kedves asszonyság! Ön, testestül-lekeestül. Hát annyira megváltoztam volna, hogy rám sem ismer?!

— No már hogyan is gondolhattam volna első pillanatra, hogy ön az, kedves Fejes ur? Hissen annyira, de annyira megváltozott!

— És lám, asszonyság nem változott semmit. Ma

is az a piros, egészséges, kedves asszony, a ki volt négy évvel eselőtt, mikor még ön is Berci voltam, a csintalan, Fejes Berci, a ki annyiszor magamra haragítottam a gyerekes tréfáimmal.

— Engem? Dehogyan haragudtam én Fejes urra, csak egy percig is! Hanem hát tessék belebb kerülni; erre, erre, a tiszta szobába . . . Így ni — folytatja az asszony mosolyogva, mikor már vendége bentvan a nagy szobában — most pedig az ön vendégem lesz. Kész az ebéd; megterítették ide kettőnk számára s aztán elbeszélgetünk a multról, meg hogy mi történt azóta.

— De, kedves asszonyság, én . . . próbálkozok ellenkezni Fejes Berci.

— Semmi de. Itt marad, a vendégem lesz s azzal vége. Majd bizony elengedem négyévi találkozás után csak olyan tessék-lássék látogatás fejében, ugy-e? . . . Tegye magát kényelembe s pihenjen ott a divánon, míg jövök az ebéddel.

S ösvegy Nagypál Péterné saját kezeivel segíti le Fejes Berciről az utazóköpenyt — annak minden ellenkezése dacára — elveszi tőle kalapját és botját s aztán fiatalos könnyedséggel siet ki a konyhába, honnan csakhamar befordul egy csinosképű vászonceléd és kezdi felteríteni az asztalt az ebédhez.

Fejes Berci — hogy ne tüljön szótlannul a divánon, míg a leányzó szemét szemérmesen lesütve az idegen ur előtt, az asztal körül foglalatoskodik — megszólítja:

— Mióta szolgál itt lelkem?

— Ön, kérem szépen? Két év óta. Tetszik tudni,

netek alatt felzúgó tapsvihar vert fel. O p r i s Valéria k. a. nem csak mély tudomásra, hosszas gyakorlatra valló ügyességgel, de művészi lelkesedést és finom lelkületet tanúsító érzéssel is kezeli a hegedűt a játékaiban a legapróbb árnyalatokat is érvényre emeli azzal a nagy tudással, a mi csak a gyakorlott és hivatásos zenészek tulajdonsága. A nehéz concert szólóban először a méltóságos és szomorú árnyalatot, majd a derült, pajzán jókedvét végül a tiszta, csendes megnyugvást a legfinomabban kivihették és élvezhették; nem csoda tehát, ha a lelkesedő közönség a koncert utolsó részét megismételtette az est hősnőjével, a kit valamint R u h n é Valéria urhölgyet is szép csokorral lepott meg a rendezőség. Filharmonikusaink a tegnapi napot büszkén jegyezhetik be sikereik nagy könyvébe, mint a legnagyobbat.

T Á V I R A T O K.

— **A képviselőház ülése márc. 17-én.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Még mindig a filloxera-javaslat járta. E ö t v ö s Károly határozati javaslatot adott be új szűvegezés iránt, melyet Molnár Józsiás, Hermann Ottó pártolnak, Szily Pongrác előadó mellőzni kívánja. Andreánszky b. záróbeszédében ajánlja határozati javaslatát elfogadásra.

— **Édes a bosszu.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Bokros-féle ügyből kifolyólag a törvényszék rágalma-zásaért fogságba került Klebersberg Zdenkó gróf tegnap szabadult ki. Azonnal goromba levelet írt Jósika Samu báró miniszternek, a ki annak idején a kolozsvári kaszinóból való kizáratását iniciálta. Jósika provokálva érezvén magát, ügyét Andrássy Tivadar és Keglevich István grófokra bizta.

Tilos a hazárdjáték. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az országos kaszinó választmánya tegnap este tartott ülésében tudomásul vette Dániel József bejelentett kilépését; azután 20 szóval 17 ellenében kimondotta a hazárdjáték kitiltását. Az ellene vétők a kaszinóból kizáratnak.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó

H i r d e t é s e k.

**Asztalos ügyvéd
nyaralója és gyü-
mölcsöse
2000 frtért eladó.**

Árlejtési hirdetmény.

Siklós nagyközségben egy teljesen új egyemeletes házat építettek. Ezen újonnan építendő egyemeletes ház helyén lévő régi épület elbontása, a régi anyagok kellő időbeni elhordása, valamint a kőmives és cserepes munkákhoz megkívántató mennyiségű és minőségű anyagokat kellő időben én szállítanom. Megjegyzem, hogy a kőmives, ács, cserepes és bádogos munkák külön-külön árlejtetnek, nincs azonban annak lehetősége kizárva, hogy ezen négyrendbeli munkát egy vállalkozó is elnyerheti.

Az építő vállalkozónak az építés megkezdésekor a tiszta építkezési tér rendelkezésére áll.

Minden munka a tervek és költségvetés szerint értetnek.

A tervek és költségvetés Istokovits Gyula ur kereskedésében Pécsi utca 80. sz. ház a vállalkozók által bármikor betekinthezők.

Az 1896. évi április hó 26-án Siklóson az építkezés helyén Pécsi utca 78. szám alatt d. u. 2 órakor megtartandó árlejtés alkalmával az árlejtetni kívánók 10% bántpénz letetésére kéretnek fel.

Zárt ajánlatok szintén 10% bántpénz csatolásával fogadtatnak el.

Siklóson, 1896. március hóban.

Joller Károly.

8965. sz.

tkvi. 1895.

Árverési hirdetmény.

A dárdai kir. járásbíró mint telekvis hatóság közhírré teszi, hogy a „Kis-birtokok földhitelintézete“ Budapesti lakos végrehajtónak Illasev Pávó hercegmaróki lakos végrehajtást szenvedő ellen 52 frt tőkekövetelés a jár. iránti végrehajtási ügyében, az árverést a dárdai kir. járásbíró területén levő Hgmárok községben fekvő a hgmárok 618. sz. tjkvben felvett I. 1-8. rendsz. ingatlanokra 659 frt kik. árban ugyanezen tjkvben felvett f. 50. b. hrsz. 53 hrsz. ingatlanra 160 frt kik. árban, f. 727 b. hrsz. ingatlanra 20 frt kik. árban 336 a. hrsz. ingatlanra 147 frtban eszennel megállapított kikiáltási árban elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1896. évi március hó 28. napján d. o. 10 órakor Herczegmarók községben a bíró lakásán megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10% át, vagyis 65 frt 90 kr., 16 frt, 2 frt, 14 frt 70 kr. készpénzben, vagy az 1881. 60. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi nov. 1. 3333 sz. a. kelt. igazságügym. rend. 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez tenni, avagy az 1881. évi 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bántpénznek a bíróságnál előlegez. elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Dárdán a kir. járásbíró mint tkvi hatóság, 1896. évi január hó 21.

Maurer Frigyes
kir. albiró.

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel kiadóhivatalunkban.

Legujabb szenzációs találmány.

Felülmulthatatlan! Bámulatos olcsó! Egyetlen a maga nemében!

Uj! Uj! Egyszer és mindenkorra

Uj! elegendő ha vásárol két forintért egy elpusztíthatatlan kitűnő és újonnan feltalált cs. kir. szabadalommal védett

Uj!

kézi mosógépet kararai márványból

„Hlavacsek szabadalma.“

Legjobb valamennyi közt! Az anyag keménysége folytán elpusztíthatatlan és mindig sima. Találmányunk fölötté áll minden eddigi kézi mosó gépnek, minthogy caakis finoman köszörült és főképen kararai márványból készül, finomsága és simaságánál fogva a legtisztább, kifogástalan és gyorsabb mosás éretik el, mint bármily más mosógép által. Megbízásoknak, darabonkinti 2 frtjávali legmondosabb kivitelére, bármily mennyiségben ajánlja magát

tisztelettel

a cs. kir. kizár. szab. vállalat márvány-mosógépek készítésére, valamint szobrászati műtárgyak műterme

Hlavacsek V. és Fia Strakonitz-ban.

Ismét eladók és ügynökök magas jutalékban részesülnek.

A legkitünőbb

és

legolcsóbb

hektograf-

anyag

kapható

Taizs József

könyvnyomdájában

Pécsen,

Mária- és megye-utca sarkán.